

Requiem voor een Pietje

Van Marjan van den Berg verscheen eerder:

*Ze is de vioolmuziek vergeten
Van den Berg stort in!!
Je neemt gewoon een aanloopje
HmMMM...
Joy
Kerst met tante Jo*

*Sanne
Uit het leven van Sanne
Dag Sanne
Sanne, Sanne
Alleen Sanne
Gewoon Sanne
Gelukkig Sanne
Zo Sanne
Echt Sanne
Die Sanne
Zeker Sanne
Het leven is leuk Sanne
Voor altijd Sanne
Droom maar Sanne*

Marjan van den Berg

*Requiem
voor een Pietje*

Eerste druk, oktober 2018

Omslagontwerp: © Zicht Ontwerp

Omslagfoto: © Buffy Cooper/Trevillion Images

Auteursfoto: © Zicht Ontwerp

Copyright © Marjan van den Berg

Iskander Uitgevers

ISBN: 978-90-827649-3-2

NUR: 401

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ketel

De controleur van de verwarmingsketel meldt zich met een brede zwaai.

‘Goeoeoemorgen, mevrouw! Hatsjoe! Sorry!’ Hij veegt zijn neus af met zijn vrije rechterhand en steekt me die vervolgens vriendelijk toe.

Ik wil niet onbeleefd zijn. Ik schud zijn hand. En ga hem voor. Ik wijs de badgeiser. Die doet ie straks. Ook best. Dan op naar zolder. Daar staat de ketel. Onderwijl veeg ik ongemerkt mijn hand af aan mijn spijkerbroek.

De man heeft zijn stofzuiger in zijn ene hand en zijn werktas in zijn andere, terwijl zich aandachtig naar de ketel buigt.

‘Haaaaatsjoeoeo! O, sorry.’ Er vliegen druppels snot in de rondte. Een stukje landt op de ketel. Een ander stukje op zijn overall. En er blijft een stukje hangen aan zijn rechterneusvleugel. Voor de kijkers links. Voor mij dus. Gatsie.

‘Gezondheid,’ wens ik. ‘U vindt het verder wel?’ Hij heeft tas en stofzuiger neergeplant en knikt. Onderwijl grabbelt hij in zijn zakken. Ik hoop op zoek naar een zakdoek. Ik daal trappen af en was in de keuken mijn handen. Dat heb ik weer. Grote koppen in de krant melden een griepandemie en uitgerekend bij mij aan de deur meldt zich een verwarmingscontroleur met de varkensgriep. Zonder mondkapje. Terwijl de verkoop van mondkapjes zo waanzinnig is gestegen dat je de feestvierende producenten bijna zou verdenken van het verspreiden van dat virus. Waarom heeft het bedrijf van deze controleur niet wat dozen mondkapjes voor medewerkers ingeslagen? En steriele handschoenen? O, en zakdoeken! Vooral veel zakdoeken!

Ik schuif achter de computer in mijn werkkamer en hoor op tweehoog de monteur snuiven en hoesten. Af en toe rochelt hij een beetje. Dan stop ik met schrijven en houd mijn adem in. Is hij er nog? Of is ie ingestort en ligt ie nu als hopeloos hoopje

griepslachtoffer uitgerekend voor mijn verwarmingsketel? Als ik hem weer hoor hijgen, haal ik opgelucht adem. Hoewel dat gehijg ook heel akelig klinkt.

De man daalt af en kijkt om de hoek van mijn werkkamer.

‘Mevrouw?’ Het stukje snot hangt nog steeds aan zijn neus. Het andere stukje zit op zijn borst. Dus ik neem aan dat het stukje op de ketel ook nog aanwezig is.

‘Ja meneer?’

‘Mag ik meteen even van uw toilet gebruik maken?’

‘Natuurlijk. Ga uw gang.’

‘Beneden of op de badkamer?’

‘Wat u wilt.’

‘Maakt mij eigenlijk niet uit.’ Wat een idioot gesprek! En ik kan mijn ogen niet afhouden van dat stukje op zijn neus. Ik wrijf langs mijn eigen linkerneusvleugel. Voor de kijkers rechts. Voor hem dus. En dan hoop ik dat hij mij spiegelt en zo het stukje van zijn eigen neusvleugel verwijdert. Tot ik bedenk dat ik hem straks nog een hand moet geven. Ik stop met wrijven. We hervatten ons idiote gesprek.

Ik zeg: ‘Wat u zelf het prettigst vindt.’

Hij knikt en schuift de badkamer in. Naast mijn werkkamer. Daar gaat hij vervolgens iets doen wat ik niet wil weten, maar wat ik wel hoor. Langdurig en luidruchtig. Daarna snuit hij zijn neus. Ik hoor het klepje van het afvalemmertje. Dan gaat ie aan de slag met de geiser.

Ik heb nog nooit zo snel een monteur uitgelaten. Met mijn tong in een knoop, zodat ik er niet het rampzalige ‘Wilt u misschien koffie?’ zou uitflappen.

‘Prettige dag verder!’ Klap. Deur dicht. Sopdoek! Emmer! Deur, deurpost, trapleuning, handen, afvalemmertje legen, afsoppen, toilet, toilettrolhouder, deurkrukken, geiser, toetsenbord van mijn computer, verwarmingsketel, nog een keer handen, spijkerbroek in de wasmachine, laatste keer handen. Hèhè.

Zou ik smetvrees hebben?

Cultuur

'Jan en ik gaan naar de opera. We zijn aan een verdieping toe op cultureel gebied,' vertrouw ik vriendin toe met wie ik langs de dijk wandel.

'Man en ik gaan naar Golden Earring,' zegt ze. We verwerken het zwijgend. Man is al in de Earring toen het nog Earrings waren. Als hij zijn oude platen op de draaitafel legt, geeft hij er in gedachten een kusje op en hij kan lyrisch verhalen over Cuby and the Blizzards en Bintangs. Zij doet ook kerkorgelconcerten. Culturele ontwikkeling is een wonderlijk proces.

Toen ik 17 was, had ik een Cultureel Jongeren Paspoort (CJP). Ik liep alle toneelstukken en experimentele theaters af in mijn eentje. Het kostte niks. Voor twee gulden zat je ergens in een engelenbak en na de pauze volgde je de voorstelling vanaf de eerder gespotte lege plekken op het balkon of in de zaal. Ik zag stukken van grote schrijvers: Pinter, Claus, Ionesco. Daarna fietste ik totaal verpletterd naar huis. Vaak begreep ik er geen lor van, maar dan ging ik nog een keer. Niet om te snappen, maar om te voelen. De wereld was een experiment en wie haar wil begrijpen, heeft daar subsidie bij nodig. Met dat CJP kon ik ook naar musea. Voor niks. In het Frans Halsmuseum kwam ik zo vaak, dat ik het opmerkte als in een stijlkamer ander leerbehang was aangebracht. De suppoost vertelde me dat het uit depot kwam en daarna heb ik gedroomd van de dag dat de museumdirecteur mij de sleutel van dat depot zou overhandigen en zou zeggen: 'Neus maar lekker rond!'

Ik legde mijn culturele weggetje af en stagneerde door gezin en huishouden, zo ergens halverwege het musicaltijdperk. Te vermoeid om te groeien. Daarna mocht ik met mijn vmbo-leerlingen naar musea en theater, tijdens het door mij zo hartstochtelijk verfoeide vak CKV. Zelfs kinderen die wel eens met hun ouders naar een museum gaan, durven hun klasgenoten

niet te bekennen dat ze die schilderijen wel mooi vinden. Dan kan je net zo goed meteen met grote letters NERD op je voorhoofd schilderen. Cultuur aanreiken in een periode dat kinderen alleen maar gieren van de hormonen, wie bedenkt dat? Een minister die van plan is om in de toekomst iedere subsidie op welke kunstvorm dan ook de nek om te draaien met als argument: 'Er komt toch geen hond naar kijken!?' Want dan is het een goeie zet. Na twee jaar CKV is iedere vmbo'er genezen van interesse voor welke vorm van cultuur dan ook.

Zo jammer dat ze niet bij hun einddiploma een CJP krijgen. Waarmee ze naar de Parade mogen voor 2 euro. Voor een habbekrats naar Oerol. Voor een scheet en drie knikkers naar experimenten en vernieuwende muziek. En dan voor 'Toppers in Concert' of Fransje Bauer gewoon 100 euro entree, natuurlijk. Dan kunnen ze kiezen. Met een beetje mazzel kunnen ze groeien. Op hun eigen houtje, op hun eigen tempo. En musea? Die moeten gewoon gratis. Voor ons allemaal. Net als vroeger in Londen. Voor jongeren tot 16 jaar uitsluitend toegang onder begeleiding. Anders loop je het risico dat er hangplekken ontstaan in museumzalen, net zoals bibliotheken in grote steden kampen met het probleem dat ze veredelde opvangcentrales zijn geworden waar kinderen gratis kunnen internetten. Jongeren tussen 16 en 25 jaar mogen naar binnen op vertoon van hun CJP. Misdraag je je, dan word je CJP ingetrokken. Boven de 25 vrij entree. Heerlijk!

Dan ben je na je 50ste aan opera toe. Of aan Golden Earring natuurlijk.

Kont

'Wat heb je daar?!' Ik had hem weg moeten zetten. Helemaal vergeten. En nu zit oudste dochter met ogen vol spot te wijzen op het hoekje naast de boekenkast. Daar staat mijn Little Tony's Rock 'n Roll Stepper. Ik zet een zwakke verdediging in.

'We hebben de sportschool opgezegd en ik vind dat....'

'Ga je daar op?'

'Ja! Nou ja, vanaf maandag. Hij staat er nu nog een beetje om aan te wennen.' De hoon van de hele familie is mijn deel. Ik beken. Ik beken alles. De Rock Stepper is de opvolger van de complete vetverbrandende workout van Windsor Pilates. Daarvoor bezat ik de Ab-Flex waardoor buikjes veranderen in wasborden. Allemaal van Tel Sell. Dat bedrijf is mede dankzij mij gered van een faillissement. Zap ik een keertje op een wonderlijk tijdstip, staat daar net Little Tony. Beetje foute man met een sneu paardenstaartje. Soort in elkaar gedeukte GI-Joe. En die belooft me met vijf minuten per dag een rock-solid-bottom. Oftewel een Keiharde Kont. En al besef ik onmiddellijk dat het met een keiharde kont vast geen pretje is om op een kerkbankje de hele Mattheüs-Passion uit te zitten, toch trap ik er in. De mevrouw die op televisie staat te rocken, is maar zeven jaar jonger dan ik. En ze ziet er acht jaar jonger uit. Bovendien is het apparaat in de aanbieding. En je krijgt er een voordelig anti-slipmatje bij. Dat was trouwens het eerste en enige dat aanvankelijk aan huis werd bezorgd. Ik bel meteen met de informatielijn. Wat heb ik aan alleen een matje?

'De Rock Stepper wordt nabezorgd, mevrouw,' stelde een aardige mevrouw me gerust.

Ik: 'Dus ik moet voorlopig nog even de wereld door zonder droomfiguur?'

Zij: 'De wereld moet nog even wachten.'

Met zulke teksten is het helemaal niet erg dat zo'n apparaat op zich laat wachten. We nemen afscheid alsof we elkaar al jaren kennen. Ik bel om de week met Tell Sell en ik hang iedere keer snikkend van het lachen op. Het is bijna een teleurstelling als het apparaat van Little Tony arriveert. Bovendien heb ik nu geen enkel excuus meer om mijn drillbilen nog langer te gedogen. Dat oudste dochter zo genadeloos de spot drijft met mij en mijn Rock Stepper, geeft de doorslag. Ik ga aan de slag. Rock Solid Bottom, come to me!

Salontafel aan de kant, antislipmat op de vloer, apparaat in positie, sportschoenen aan, trainingsbroek, shirt en een bidon vol water. Dvd in het apparaat en... daar is ie. Little Tony.

Die Tony is een stevige jongen. Hij heeft zelfs een buikje. En geen ondertiteling. Maar zijn tekst gaat ook niet verder dan: 'Come on! You go! Right! Rock!' Prima te volgen. Alleen beweegt Tony bij de warming up volledig uit de maat. Heel verwarrend. Ik denk dat ze er later een ander muzikje onder hebben gezet. Halverwege de oefening denk ik: het raam! Ik ren, trek de gordijnen dicht en hoop dat niemand mij gespot heeft. De enige met wie ik op dit treurige moment oogcontact wil, is Little Tony. Hij kijkt me vanuit de studio bemoedigend aan. Vol vertrouwen volg ik zijn aanwijzingen en ik stap bezweet en voldaan af bij zijn kreet: 'Beginners! Out!' Ik vertrouw hem volledig. Ik heb alleen bedenkingen bij zijn afslankplan. Volgens Little Tony moet ik op dag 9 en dag 15 ontbijten met een omelet van 7 eiwitten, 55 gram magere kaas, paprika, champignons, ui, tomaat en een banaan. Ik weet nog niet of ik dat over heb voor een keiharde kont.